

Josep Maria Vidal Obradors

26/05/2026 un diumenge qualsevol

Les 10 del mati i aquest neguit que m'abraça i no accepta que avui no he de trucar cap porta, que això ha canviat i ja no he d'empènyer per fer moure el món. Que aquest món ja no rodola amb l'harmonia que jo he conegut i que ara dona tombarelles a cop de tambor, i francament, m'esforço per estar en posició i que una sotragada no em trasbalsi l'equilibri que tant m'ha costat assolir.

Migdia. Segueixo pensant que ens necessiten i que, tot i que pot semblar que estem en un fora de joc permanent, ens requereixen d'una manera o altre per les opinions més transcendents, les que tant sols els que hem viscut de forma antiga, prioritzant el sacrifici per be del progrés personal i comunitari, cultivant vivències, bones o dolentes però sempre enriquidores. Només aquests som capaços de respondre sense dubtar, i després, Déu dirà. La tarda, i miro per la finestra per comprovar que tot va be, que els estimats, feliços, es van redreçant als seus nius per afrontar el que serà un altre setmana de lluita per tirar endavant, ells i elles, sols i amb el caràcter fort i serè que bonament els hem ajudat a forjar.

I quan la nit m'envolta, amb satisfacció, em permeto suggerir propostes i aventures per demà, i l'endemà, i després de l'endemà, i fins el cap de setmana següent, quan de nou els esperats compromisos em disciplinaran i em faran gaudir tocant de peus a terra.

No puc dir que no canviaria res, perquè en realitat en canviaria molts d'episodis per poder arribar aquí mateix, satisfet i feliç però amb diferents recorreguts, potser amb menys "deutes no reclamats" pels grans, i fent de millor mestre pels petits, però al cap i a la fi, per arribar al mateix destí.